

DISCURS DE CLOENDA

Carme Valls-Llobet – Presidenta de CpC

X Convenció de CpC. Sta. Coloma de Gramenet, 28 de novembre 2009

Permeteu-me abans de començar la cloenda d'aquesta Convenció que us informi de la meva entrevista, junt amb Leonardo Urrutia, amb el President Abdelaziz de la República Àrab Saharaui Democràtica i que expressi el nostre record i la nostra solidaritat amb Aminatou Haidar, que porta deu dies en vaga de fam per defensar el seus drets de ciutadania.

Gràcies a la Carme Rodríguez i a la Plataforma de Santa Coloma, a les paraules de la seva alcaldessa, Sra. Núria Parlón, i a totes de les ciutadanes i ciutadans que us heu desplaçat des de Girona, Tarragona Lleida i diversos punts de Barcelona per compartir tot un dia de debat i reflexió.

CpC som una associació cívico-política diferent. Som ciutadania activa, i compromesa, amb **convicció, passió i il·lusió**. No som professionals de la política, i no som uns ciutadans pel càrrec. Ho hem demostrat abastament.

Què hem fet en deu anys?

- < Fa deu anys que ens varem connectar diverses plataformes de la societat civil per demanar a Pasqual Maragall que vingués de Roma, i es disposés a encapçalar el Canvi a Catalunya. Organitzats en plataformes, ens varem donar una organització democràtica. En els 4 anys d'oposició varem col·laborar a fer canvis al Parlament, per retornar la dignitat dels diputats.
- < Varem col·laborar a aconseguir amb mobilitzacions ciutadanes post eleccions del 2003 perquè es fes el primer govern de coalició que, permeteu-me, és la primera realitat política que fa por als grans partits polítics espanyols i que ells no han posat mai en pràctica. Varem col·laborar a aconseguir que Pasqual Maragall arribés a President de la Generalitat.
- < Varem col·laborar a poder editar el segon Govern progressista de la Generalitat, signant un acord polític amb el President Montilla, per desplegar la participació ciutadana a tots els nivells de govern i poder desenvolupar el federalisme com a fórmula per a una Espanya que és plural i diversa.
- < Sota tot pronòstic, una campanya endegada per CpC per tornar a posar sobre la taula la Llei electoral pendent aconseguix més de 90.000 signatures i una ponència conjunta i un debat social sobre la llei.

No som triomfalistes i hem viscut 10 anys plens de dificultats, però allà on hem posat l'ull, hem fet diana. Hem reflexionat sobre **com** regenerar el nostre sistema democràtic amb la transparència i el bon govern i crec que una de les respostes és la **recuperació de la responsabilitat ciutadana**. Estem a l'ERA DE LA RESPONSABILITAT, com va dir Obama en el seu discurs d'investidura.

Hem viscut uns dos últims anys en els quals hem descobert les entranyes i les manipulacions del capitalisme financer, improductiu, dels abusos dels executius.

Hem detectat, gràcies al bon treball dels triplicats equips de fiscals, els casos de corrupció d'aquells que haurien de ser servidors públics.

Hem descobert, astorat i avergonyits, gràcies al bon treball d'uns treballadors de banca responsables, un frau i un robatori de diner públic.

Hem viscut durant molts anys el **robatori de la responsabilitat política de la ciutadania**, que no és escoltada, ni és tinguda en compte quan parla, quan pensa, quan proposa, quan s'adona de mancances del seu entorn.

La ciutadania responsable no és professional de la política, és professional de la vida, i res del que l'envolta, com deia Terenci, li pot ser aliè. Els partits polítics s'allunyen de la realitat quan els seus membres deixen de ser ciutadans.

“Hem viscut durant molts anys el robatori de la responsabilitat política de la ciutadania, que no és escoltada, ni és tinguda en compte quan parla, quan pensa, quan proposa, quan s'adona de mancances del seu entorn.”

Ens preocupa l'atur creixent i ens alegra que sigui menor dins dels que han pogut tenir una Formació Professional orientada a les noves necessitats productives. El nou model productiu com ens ha explicat en Joan Majó no es pot reduir a fer més cotxes, encara que potser el cotxe elèctric tindrà futur. Hem de donar futur a la creativitat. Hem de fer polítiques de RECONVERSIÓ, i hem d'inventar 1.500.000 llocs de treball nous.

Som responsables de la nostra economia i exigim la mateixa responsabilitat a qui cuida del diner públic i l'ha de gastar amb eficiència. Sabem l'abast de la denominada economia submergida? Es calcula que cada any manquen uns 75.000 milions d'euros, que haurien d'haver ingressat a Hisenda i no hi són. Una mica més de la meitat d'aquesta xifra ha estat la despesa extraordinària derivada de la crisi per donar suport als aturats i a les prestacions socials.

La ciutadania responsable vol participar en les lleis que ens han d'autogovernar, vol participar a les consultes polítiques que es facin a on tinguem competències, però també vol que es compleixin les lleis que ens hem donat. Potser el problema radica més que a pujar impostos, a què els pagui tothom qui ho ha de fer. Lluitar contra el frau fiscal és també lluitar per un dret de ciutadania. I aleshores, sí, volem també transparència total de la despesa pública, i també participació en les seves prioritats, que per això la paguem entre tots i totes!

Ens preocupen els límits dels serveis socials i l'aplicació de la llei de dependència i la irresponsabilitat dels que sempre parlen de baixar impostos i no diuen res de com donaran resposta a les prestacions socials i dels aturats. Ens preocupa la poca eficiència de l'altíssima despesa sanitària, i la seva sostenibilitat.

Ens preocupen les repetides xarxes de màfies que trafiquen amb dones i infants per dedicar-los a la prostitució i ens alegra que els Mossos hagin desmantellat, aquest novembre, 3 d'aquestes màfies. Ens preocupa que encara morin dones en mans dels que diuen que les estimen, però en alegra que siguin menys les assassinades i menys les denúncies que es presenten cada mes.

Som responsables de la feina que fem cada dia, però volem també que ho siguin els que tenen cura de la qualitat de l'aire que respirem, els aliments que mengem i l'aigua que bevem.

“La ciutadania responsable no és professional de la política, és professional de la vida. Els partits polítics s'allunyen de la realitat quan els seus membres deixen de ser ciutadans.”

Volem que els nostres governs prenguin decisions per les energies renovables, per aturar les emissions de gasos que col·laboren al canvi climàtic.

Fins on ha de créixer la nostra economia o ha de decreïxer, per poder permetre la vida, la nostra i la dels nostres fills i filles?

“La política és la ciència per ajudar a decidir cap on anem; que decideix la millor estratègia per millorar, (...) és un art que ens hem donat els éssers humans, i que fa més digna la resposta als problemes del nostre entorn.”

TOTS SOM RESPONSABLES PERO TOTS NO SOM IGUALS. El Fi mai no justifica els mitjans. Malgrat que hi ha gent que fa servir els mitjans per interès propi sense cap finalitat. La nostra aposta és clara per aconseguir la QUALITAT DE LA NOSTRA DEMOCRÀCIA. Com hem escoltat durant el debat d'aquest mati, hi ha molts ciutadans i ciutadanes que més que posar en pràctica les nostres virtuts, volem exercir els nostres DRETS: DRET A LA INFORMACIÓ I A LA PARTICIPACIÓ. Hem parlat de la possible contradicció entre l'egoisme natural i la cooperació necessària per a la convivència. I us voldria dir, ja que estem a l'any Darwin, que va ser manipulat sociològicament en les seves observacions sobre la naturalesa i la biologia, que a l'evolució humana no sempre guanya el més fort, sinó el que més s'adapta, el que no exclou, el que coopera i el que flexibilitza les seves posicions.

Encara que la sensació que “tots són iguals” pot estar en la boca i el pensament de molts dels que segueixen la vida política de lluny, els ciutadans i ciutadanes que fa anys que amb les nostres accions i amb el nostre compromís hem decidit participar en la cura democràtica del nostre entorn sabem rotundament que, per sort, tothom no és igual.

Hi ha polítics honestos i responsables, i ja hem vist que n'hi ha que són capaços d'enriquir-se amb el diner d'altres (o sigui robar), com també hi ha ciutadania honesta que paga impostos i ciutadania que no els paga. Naturalment els fets del robatori de persones electes, no són només un fet immoral, són un fet que ataca els fonaments del sistema democràtic, que és el sistema que ens hem donat per millorar la nostra convivència. No cal dir que molts recordem la corrupció existent durant la dictadura, que va romandre invisible i impune. Però això, amb la democràcia, ja no pot passar eternament i, al final, amb el fi treball d'un excel·lent personal judicial (ja que els jutges no treballen sols), podem començar a passar de la indignació als primers indicis de confiança en la democràcia. Tard o d'hora, qui la fa la paga, i ens agradaria que fos aviat i que tot el procés pugui ser plenament transparent i amb llum i taquígrafs.

Desbridar un abscess fa mal, però és l'única manera de curar-lo. I hem d'estar alerta perquè no es tanqui la ferida en fals, i no puguem fer net de la situació. Ara tenim l'oportunitat d'aconseguir regenerar la qualitat democràtica de la vida política a Catalunya i a Espanya i hem de demanar a tothom que parli clar. Com sempre, Pasqual Maragall es va avançar, però no era només un 3% la comissió de la corrupció; amb el que estem veient, la xifra és molt més alta i la ciutadania vol saber, vol decisions justes i que s'acabin els tractes de favor. Ara és l'hora d'estar alerta, ciutadans i ciutadanes, com diu el nostre himne dels Segadors, i afegeix que hem de fer enrere “aquesta gent, tan ufana i tan superba”. El que hem après és que de gent superba i ufana en podem trobar dins de Catalunya, dins de les institucions i dins de la societat civil, i tots hem d'estar alerta per no caure en la indiferència, o en la resignació, pensant que res no podrà canviar.

El President Montilla ens va demanar confiança en les institucions i en el sistema democràtic. Tenim confiança en la democràcia com el millor sistema enfront de les dictadures. La confiança en les institucions, l'han de guanyar elles mateixes, amb la seva feina i la seva austeritat i la transparència de la seva gestió. I la ciutadania activa ha d'estar alerta per denunciar en públic i en privat les injustícies i les corrupcions, tot i sabent que haurem de fer canvis polítics i financers per evitar l'empobriment progressiu dels nostres ajuntaments. Potser serem pobres, però la immensa majoria de gent pobre és absolutament honesta, i les nostres institucions han d'aprendre a ser més ciutadanes si ens han de representar. Auditarem, vigilarem, i estarem alerta. Ens hi juguem la qualitat de la nostra democràcia.

A Ciutadans pel Canvi hem fet **POLÍTICA** amb majúscules de moltes maneres, des que varem començar amb la campanya dels **PRESSUPOSTOS PARTICIPATS**, des de la col·laboració a regenerar les formes de fer política, fins a plantejar-nos a fons quin és l'encaix de Catalunya i Espanya.

ARA ÉS L'HORA DE LA POLÍTICA

Ja sabem que en un moment en què s'estan destapant els problemes que estaven amagats, la indignació ens pot enterbolir el pensament i pensar que tot allò polític és dolent. No solsament és la corrupció, la que ens violenta, sinó el silenci en front dels interrogants que moltes plataformes ciutadanes ja havien denunciat i que no havien estat escoltades, ateses i contestades per les institucions que n'eren responsables. Hi ha violència per agressió, però també n'hi ha per omissió, quan no s'escolta, quan es menysprea, quan es ninguneja tot el que l'altre et diu.

El poder és necessari per governar, per decidir cap a on hem d'anar, no per enquistar-se en les seves cadires i mantenir-les a tota costa, sense donar comptes de les seves decisions a la ciutadania. La política és la ciència per ajudar a decidir cap on anem; que decideix la millor estratègia per millorar, per avançar, que analitza els obstacles amb què ens enfrontem, per decidir quina és la millor manera de superar-los, és un art que ens hem donat els éssers humans, i que fa més digna la resposta als problemes del nostre entorn.

És molt fàcil, aquests dies, que molta gent tingui la temptació de parlar, pensar i mantenir actituds des de l'ANTI-POLÍTICA. Hem vist representants de partits polítics que han fet servir notícies falses que circulen per Internet, per acusar injustament a altres representants polítics. Empastifar tothom és una temptació dels que no s'han atrevit a denunciar als llocs on s'ha de fer, i volen amagar les seves pròpies vergonyes. Crec que ha arribat el moment que tothom mesuri les seves paraules, i vagi a comissaria quan cregui que hi ha corrupció.

“Hem de decidir si acceptem o no l'Espanya plural. Si l'acceptem, li hem de donar cos i l'hem d'organitzar, i això es el que volem, que es faci.”

Ni tots son iguals (els polítics), ni tot el que fem és igual (la ciutadania). Tots podem expressar la nostra indignació de moltes maneres, però no podem atacar les institucions que ens hem donat. Però al mateix temps, ha arribat l'hora que les institucions s'obrin al **DIÀLEG I A LA PARTICIPACIÓ**. Si no s'obren al diàleg, les plataformes ciutadanes tenen tot el dret a indignar-se i a fer manifestacions, sense caure en la violència. La violència desautoritza tota manifestació política i les paraules violentes, enganyoses i populistes d'alguns representants polítics, també. Nosaltres ja varem fer un document “Els ets i uts de la participació”, per analitzar les dificultats de la participació ciutadana des del punt de vista de les institucions i dels electes. Ara preparem una Jornada de Plataformes

ciutadanes per el mes de febrer, per donar la veu a totes les Plataformes que estan treballant en positiu.

Tenim un repte polític davant la sentència del Tribunal Constitucional (TC) sobre l'ESTATUT.

L'editorial de tots els diaris de Catalunya ÉS UN FET HISTÒRIC. D'aquí a uns anys se'n parlarà a les facultats de Ciències de la Informació, com a exemple d'intervenció política des de la societat civil. La dignitat i el respecte són necessaris per totes les persones i les institucions. Hem donat suport a l'editorial per la "Dignitat de Catalunya". Que quedi clar i que no se'ns confongui amb "LOS Ciudadanos PC" malgrat els esforços d'alguns mitjans. Estic d'acord amb la Sra. Chacón que el recurs del PP no ha estat contra l'Estatut des del punt de vista jurídic, ni tan sols constitucional, sinó que el seu recurs ha estat polític, ha estat contra Catalunya. Estem d'acord a respectar als Tribunals, si no fossin una manipulació política, partidista, i es respectessin a ells mateixos. Intolerable, i desvergonyida, és la posició del PP. És cert que tenim una anomalia i es l'oposició del PP que no vol tenir en compte ni la pluralitat, ni es dediquen a netejar la pròpia casa, i ens pretenen donar lliçons contra la corrupció.

“De federalistes, n’hi ha; i ja ens hem abraçat i donat la mà. Només una aliança en la diversitat pot resoldre a fons la gestió, el canvi del model productiu, la qualitat dels serveis socials, i el nostre futur polític.”

El conflicte és clar. Hem de decidir si acceptem o no l'Espanya plural. Si l'acceptem, li hem de donar cos i l'hem d'organitzar, i això es el que volem, que es faci. L'Estatut era i és un primer pas, però sabem que a llarg termini haurem de canviar la Constitució, obrint un ampli debat ciutadà amb altres ciutadans i ciutadanes de tot Espanya. Com escrivia Carme Mas a l'Apunt d'ahir a l'agenda de CpC: "No s'hi valen les lamentacions. És temps d'actuar, de tenir la mirada ben alta i donar un pas més enllà de la transició, més enllà de l'Estat de les Autonomies, el de l'Espanya federal".

Dimarts proper participaré com Presidenta de CpC a la presentació de la "Declaració Construyendo la España Federal a Santiago de Compostela" junt amb Ramon Máiz, Fernando Vallespin i Pere Almeda. De federalistes, n'hi ha molts més dels que es pensen, i ho anireu veient durant tot el proper any. Dijous proper farem un debat a la Biblioteca de Tàrraga amb Juan José López Burniol, sobre l'opció federal.

Potser les posicions d'algunes institucions com el TC, d'alguns partits com PP i Los Ciudadanos, i d'alguns diaris són anticatalanes i els fa por el tripartit perquè només s'han governat amb la unitat jeràrquica i anti-diversa.

Però és cert que hi ha dues Espanyes: la dels que estan disposats a la baralla constant per defensar els seus interessos electorals i aconseguir el poder a costa de dir mentides sobre Catalunya i l'Espanya de les persones, que cada vegada ens sentim menys representades pels polítics de la mentida i pels polítics que tenen por de dir el que pensen. De federalistes, n'hi ha; i ja ens hem abraçat i donat la mà. Només una aliança en la diversitat pot resoldre a fons la gestió, el canvi del model productiu, la qualitat dels serveis socials, i el nostre futur polític.

Com ens convidava a fer el poeta Joan Maragall, ... de fet, li desitjava a Espanya, però també ho podem aplicar a Catalunya, a "Els tres cants de la guerra":

*Espanya, Espanya – retorna en tu, (si voleu Catalunya, Catalunya, retorna en tu)...
Arrenca el plor de mare.
Salva't, oh Salva't – de tant de mal;
Que el pló et torni feconda, alegre i viva;
Pensa en la vida que tens entorn:
Aixeca el front,
Somriu als set colors que hi ha en els núvols.*

Donem gràcies a Pasqual Maragall que ens ha permès ser protagonistes de moments històrics i somniar en els set colors que hi ha en els núvols. Creiem que, passi el que passi amb la sentència del TC, el futur és exercir l'autogovern, fer la llei electoral catalana, definir clarament i amb responsabilitat les preguntes que ens fem, ajudant a pensar a la ciutadania, no omplint-nos de consignes fàcils, treballar pel canvi constitucional, i tal com hem fet amb tots els altres projectes de CpC, no rendir-nos fins aconseguir el nostres objectius. Ens hi posem a treballar des d'ara.